

II Wtorek Adwentu

Tekst Ewangelii (Mt 18,12-14): W owym czasie Jezus powiedział do uczniów: «Jak wam się zdaje? Jeśli kto posiada sto owiec i zabłąka się jedna z nich: czy nie zostawi dziewięćdziesięciu dziewięciu na górach i nie pójdzie szukać tej, która się zabłąkała? A jeśli mu się uda ją odnaleźć, zaprawdę, powiadam wam: cieszy się nią bardziej niż dziewięćdziesięciu dziewięciu tymi, które się nie zabłąkały. Tak też nie jest wola Ojca waszego, który jest w niebie, żeby zginiło jedno z tych małych.»

«Tak też nie jest wola Ojca waszego, który jest w niebie, żeby zginiło jedno z tych małych»

+ Rev. D. Joaquim MONRÓS i Guitart
(Tarragona, Hiszpania)

Dzisiaj, Pan Jezus mówi nam, że wola Boga jest, aby wszyscy zostali zbawieni. Bóg nie chce, aby «zginiło jedno z tych małych» (Mt 18,14). Przypowieść o zagubionej owcy przedstawia nam postać, która wzrusza serca pierwszych chrześcijan. Okładki Katechizmu Kościoła Katolickiego zdobi rysunek Jezusa Dobrego Pasterza, który znajduje się w rzymskich katakumbach jako jeden z pierwszych obrazów przedstawiających naszego Pana.

Boże pragnienie naszego zbawienia jest bardzo silne. Do tego stopnia, że to sam Chrystus - od powyższych słów, aż do swojej bezwarunkowej ofiary na Krzyżu - szuka każdego z nas, abyśmy dobrowolnie wrócili do przyjaźni z Nim.

Podobnie jak Pan Jezus, my chrześcijanie powinniśmy żywić te same pragnienia: aby wszyscy zostali zbawieni i doszli do poznania prawdy! Jak mawia św. Josemaría Escrivá, «wszyscy jesteście moimi owcami i pasterzem». Są osoby, np. nasz mąż, żona, dzieci, krewni, przyjaciele itd., dla których być może nasze świadectwo jest jedyną okazją do odzyskania radości wiary i życia w asce.

Zawsze możemy zostawić dziewięćdziesiąt dziewięć procent spraw, którymi się akurat zajmujemy i modlić się lub pomóc osobie, która jest blisko nas, którą

kochamy i wiemy, że ma jak?? duchow? potrzeb?.

Nasz? modlitw?, umartwieniem i wiar? pe?n? mi?o?ci, mo?emy pozyska? ?ask? nawrócenia podobnie jak uczyni?a to ?w. Monika. Osi?gn??a, ?e jej syn Augustyn sta? si? „pierwszym cz?owiekiem naszej ery”, który w swoich „Wyznaniach” potrafi? wyja?ni?, jak dzia?aj?ca w nim ?aska doprowadzi?a go do ?wi?to?ci.

Pro?my Matk? Dobrego Pasterza o wiele rado?ci z nawróce?.

My?li na dzisiejsz? Ewangeli?

- «Gdzie pasiesz, dobry Pasterzu, nios?cy na ramionach ca?? trzod?? Poka? mi miejsce spoczynku, prowad? mnie do po?ywnej trawy, wzywaj mnie po imieniu, abym ja, twoja owca, us?ysza?a Twój g?os» (?wi?ty Grzegorz z Nisy)
- «Cz?owiek doznaje pocieszenia, gdy odczuwa mi?osierdzie i przebaczenie Pana. Rado?ci? Ko?cio?a jest “rodzi?”, wyj?? z siebie, aby da? ?ycie, szuka? zagubionych owiec ”(Franciszek)
- «Udzielaj?c sakramentu pokuty, kap?an wype?nia pos?ug? Dobrego Pasterza, który szuka zagubionej owcy; pos?ug? dobrego Samarytanina, który opatruje rany; Ojca, który czeka na syna marnotrawnego i przyjmuje go, gdy powraca; sprawiedliwego S?dziego, który nie ma wzgl?du na osob? i którego s?d jest sprawiedliwy, a równocze?nie mi?osierny. Krótko mówi?c, kap?an jest znakiem i narz?dzem mi?osiernej mi?o?ci Boga wzgl?dem grzesznika» (Katechizm Ko?cio?a Katolickiego, nr 1465)